Немає слів, а хочеться сказати,
мов білим цвітом процвісти: —
Яка прекрасна ти, о земле-мати!
Яка прекрасна ти!

Немає слів, а тільки в скроні стука
гаряча кров.
Яке то щастя, біль і мука —
земна любов!

– Люблю тебе, блакитна зоре,
подруго мила! Та чи ж любиш ти?
– Як радісно в пшеничнім морі
вперед, вперед пливти!

Немає слів, а хочу прогриміти,
мов голос травневих дощів:
– Не заважайте нам весніти,
бо блисне гнів!